

کشاورزان چایکار منطقه لاهیجان بار دیگر در برابر فرمانداری شهرستان لاهیجان اجتماع اعتراضی کردند

امیر جواهری

بدنبال اعتراضات پیشین، با فراخوان مجدد چایکاران شهرستان املش و دعوت آنان از چایکاران منطقه جهت سازماندهی حرکات اعتراضی جمعی در گیلان روز سه‌شنبه ۲۷ آذر ۸۰ تعدادی از زنان و مردان چایکار در برابر فرمانداری لاهیجان اجتماع کردند و خواستار مطالبات خود شدند.

بخشی از کشاورزان چایکار همچنان در طلب وصول بها و محصول برگ سبز چای واگذاری‌شان به کارخانه‌ها، از سیاست سازمان چای و کارشکنی‌های آنان گله دارند. جمعی به نرخ‌گذاری‌ها و سواستفاده‌های کارشناسان دولتی معترضند.

در حال حاضر بیش از ۵۷ هزار خانوار چایکار گیلان حدود یک میلیارد و هشتصد میلیون تومان از کارخانه‌های چایسازی بخش خصوصی و دولتی طلبکار می‌باشند. طبق اطلاع موثق، کشاورزان بر این باورند که این مبلغ در نزد بانک‌های استان گیلان موجود است. اما با اتکای رژیم در برابر کارشکنی‌های عوامل سازمان چای در جهت همراهی و تقویت دلالتی‌گری، تجارت مافیای چای و ایجاد نوعی رقابت سودآور و به ورشکستگی کاذب کشاندن محصول چای داخلی، از پرداخت پول به چایکاران خودداری می‌کنند.

طبق اطلاع در اجتماع اعتراضی روز سه‌شنبه ۲۷ آذر ۸۰ در مقابل فرمانداری لاهیجان، اجتماع کنندگان چندین ساعت متوالی به پا ایستادند. سرانجام فرماندار شهر، به میان تظاهرکنندگان آمد و قول بازپرداخت بدهی به آنان را بر زبان راند و بدین ترتیب چایکاران موقتاً به اقدام خود پایان دادند.

از طرفی قربانی امام جمعه مرکز گیلان (رشت) که بعد از مرگ احسان‌بخش جانشین وی گردید، خواستار رسیدگی به نابسامانی چایکاران منطقه لاهیجان گردید. قربانی خود یکی از عوامل توسعه بحران چای منطقه در پشتیبانی از تجار و واسطه‌های خرید چای و آقازاده‌های مافیای چای می‌باشد. او با آشنایی به عمق بحران و به خیابان آمدن هزاران تن از کشاورزان در فروردین گذشته و راه‌بندان جاده لنگرود و لاهیجان اظهار داشت: بررسی مشکلات چای به صورت شتابزده و بدون ارزیابی کارشناسانه انجام گرفته و در آینده این بخش از اقتصاد کشور را با بحران جدی روبرو خواهد کرد. چنانچه ما به این بخش از کشاورزان پاسخ درست ندهیم و به اتخاذ راهکارهای مناسب برنیاییم، مشکلات چایکاران بیشتر و پیچیده‌تر خواهد شد.

کشاورزان چایکار نباید به وعده‌های دروغ مسئولین و امام جمعه قربانی چشم بدوزند، زیرا که همچون گذشته راهکار پیشنهادی و مورد نظر قربانی با بازگذاشتن دست واسطه‌ها، تجار منطقه، مافیای واردکننده چای و به ورشکستگی و خانه‌خرابی کشاندن کشاورزان چایکار می‌انجامد.

کشاورزان راهی جز، ایجاد تعاونی‌های تولید، مصرف، زنجیره‌ای کردن سندیکای چایکاران و سازماندهی اتحادیه سراسری چایکاران و باغداران سراسر شمال ایران را در برابر خود ندارند.

کشاورزان می‌بایست در کنار هر کارخانه، تشکل مستقل خود را به وجود آورند و در پیوند با کارگران کارخانه‌های چای، خود را برای مبارزه متحدانه بهار آینده، از همین امروز آماده سازند.

نظام سرمایه‌داری اسلامی ایران. امامان جمعه آن. با کشاورزان نیستند. بلکه در برابر آنانند. باید بشکلی یکپارچه بر چنین سیستمی شورید و بخش خصوصی، سازمان چای و کارخانه‌داران را وادار به عقب‌نشینی نمود تا محصول داخلی از رونق نیافتد و کشاورزان زحمتکش منطقه با زندگی شرافتمندانه خود همراه گردند.